

Capitolul 6

Isus, Pâinea vieții

- 6:1-6:71 -

Dacă în capitolul cinci Ioan Îl înalță pe Isus ca Sursă a vieții, în capitolul șase Ioan Îl înalță pe Isus ca Pâine (sau mijloc al vieții). Isus nu este doar Cel care dă viața, ci și Cel care întreține, păstrează, dezvoltă această viață. Iată versetele cheie ale celor două capitole:

1. *Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, la fel a dat și Fiului să aibă viața în Sine. (5:26).*
2. *După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine. (Ioan 6:57).*

Viața pe care ți-o dă Isus nu se dezvoltă de la sine și nu se autoîntreține. Ea are în continuare nevoie de Isus pentru a nu se stinge. Nu putem apela la Isus doar ca la Sursa Vieții, ci trebuie să ne raportăm la El ca la Pâinea Vieții. El dă viața, și tot El o protejează, o crește și o păstrează în noi. Dependența de El este totală. Atât la început de drum, cât și pe tot drumul depindem în întregime de Hristos. Acesta este mesajul pe care vrea să ni-l transmită Ioan prin cap. 6.

Discursul lui Isus despre Pâinea vieții este precedat de două minuni. La fel ca în cap. cinci, minunile pregătesc discursul. Prima minune este înmulțirea pâinilor. Observăm că El nu aduce în existență pâini și le înmulțește, El pornește de la ceva care deja exista. Este evident că accentul pe care vrea să îl pună Isus nu este pe Hristosul ca Sursă a vieții, ci pe Hristos ca mijloc al vieții. În cap. 5, El aduce viață acolo unde era moarte, iar în cap. 6 El înmulțește puținul care deja exista.

Sunt în schimb câteva asemănări între minunea din cap. 5 și cea din cap. 6. În primul rând ea are loc în preajma unui praznic al Iudeilor. În cap. 5 nu știm despre ce sărbătoare este vorba, dar este interesantă expresia care se repetă atât în cap. 5, cât și în cap. 6: **praznicul iudeilor**. În Levitic se insistă atât de mult că sărbătorile sunt ale Domnului și în cinstea Domnului. În Exod se repetă de multe ori expresia Paștele Domnului. Dar acum Ioan ne vorbește de Paște, un praznic al iudeilor, el surprinde de fapt o realitate. Sărbătorile Domnului fuseseră confiscate de iudei. Ei nu-L mai cinsteau pe Domnul, ci pe ei înșiși. Ei adăugaseră tot felul de obiceiuri la aceste sărbători, și aceste obiceiuri erau mai importante decât Dumnezeu Însuși.

Contextul minunii nu este întâmplător: Paștele era aproape. De Paște a fost izbăvit Israel prin Moise din robia egipteană. După această izbăvire, Moise a despărțit Marea Roșie și apoi au primit mană din cer. În cap. 6 Isus va înmulți pâinea și apoi va umbla pe apă. Isus era acel prooroc ca Moise (vezi Deut. 18). Într-un fel în cap. 6 Isus dezvoltă cuvintele Sale de la sfârșitul cap.5: Moise a scris despre Mine. El face semne asemănătoare cu Moise pentru a dovedi că El este Acel prooroc ca Moise. Este interesant faptul că în urma semnelor, oamenii recunosc acest lucru: *"Cu adevărat acesta este proorocul cel așteptat în lume."*

O altă asemănare între minunea din cap. 5 și cea din cap.6 o regăsim în **atitudinea celor implicați în minune**. În cap. 5, când slăbănogul este întrebat dacă vrea să fie vindecat, el îi sugerează lui Isus să îl ajute să ajungă primul în scăldătoare, iar ucenicii cărora Isus le prezintă problema mulțimilor înfometate încep să numere banii și pâinile disponibile. În ambele situații se apelează la soluții vizibile și se ignoră puterea Celui ce era lângă ei. Isus S-ar fi așteptat ca ucenicii să își aducă aminte de multele minuni făcute de El și să caute soluția în puterea și dragostea Sa. Isus avea puterea să soluționeze în mod miraculos situația de criză și în același timp era dispus să o facă. Lui îi păsa de sănătatea celor din mulțime și dorea să le împlinească și nevoile biologice. Ucenicii nu trec testul dat de Isus. Reacția celor

atât de apropiați de Mântuitorul ne ajută să pricepem cât de mare era împietrirea și seceta spirituală din Israelul de atunci. Oamenii erau atât de ancorați în acum și aici, în vizibilul trecător, și atât de puțin obișnuiți și dispuși să trăiască prin credință. Isus nu capitulează, nu Se lasă aruncat în groapa dezamăgirii, ci este îngăduitor și răbdător cu ucenicii. El le dă o nouă resursă pentru a le întări credința și pentru a-i învăța să trăiască nu prin vedere, ci prin credință. El îi implică în minune. Ei sunt cei care spun oamenilor să șadă jos și îi organizează pe grupe. Tot ei sunt cei care împart pâinile și peștii la peste 5000 de oameni. A durat ceva timp acest lucru. Oare de câte ori s-au dus la Isus să ia pâini și pești și când s-au terminat s-au mai dus la El pentru a lua din nou? De câte ori li s-a imprimat în minte imaginea lui Isus, ca Izvor nesecat al vieții fizice și a celei spirituale.

După ce oamenii au mâncat, Isus i-a pus pe ucenici să strângă toate firmiturile și ei au strâns 12 coșuri cu firmituri. Cele 12 coșuri cu firmiturile rămase de la cele cinci pâini au rămas ca un stâlp important de aducere aminte pentru ucenici. Acest stâlp de aducere aminte îi învăța măcar două lucruri. În primul rând, Isus dorea să îi asigure de puterea Sa și credințioșia Sa în a le purta de grijă și în a le împlini nevoile biologice. Îngrijorările pentru pâinea de mâine reprezintă o principală sursă de defocalizare în lucrare. Isus, dorea ca ucenicii să învețe dependența de El și să se încreadă cu toată inima în purtarea Sa de grijă. De aceea i-a expus la această minune, ca ori de câte ori nu vor avea pâine pentru a doua zi, să nu se îngrijoreze, că să își aducă aminte de puterea Lui și să îi mulțumească, prin credință, lui Isus, că le va purta de grijă și a doua zi. Dumnezeu îngăduie în viața noastră situații de criză financiară. Apoi intervine în chip miraculos și ne izbăvește. El dorește ca să transformăm aceste izbăviri în niște stâlpi de aducere aminte cu ajutorul cărora să zdrobim îngrijorările. El vrea să ne facă dependenți de El și nu de elemente vizibile ca: salariul, serviciul, un om, un cont în bancă, o oportunitate financiară etc.

Dar mai era și o a doua lecție a minunii. Isus va dezvolta această lecție în discursul Său. **El nu este doar Sursa pentru pâinea fizică, ci și Sursa pentru pâinea spirituală.** El nu întreține doar viața fizică, ci și cea spirituală. A doua lecție nu va fi primită de mulțimile care au mâncat și s-au săturat. Ele erau atât de robite de nevoile lor imediate, de siguranța materială, încât ignoră pur și simplu a doua lecție. Ei vor să Îl facă Împărat cu sila, vin și alte mulțimi spre El după această minune, și Îl caută toți desperați, și traversează marea. La începutul pasajului autorul menționează că oamenii Îl urmau din pricina semnelor pe care le făcea cu cei bolnavi. Ei nu Îl urmau pentru că erau însetați după cuvintele Sale și pentru că Îl căutau pe Dumnezeu, ci pentru că doreau să fie vindecați și să mai vadă minuni. Dar după minunea cu pâinile, ei nici măcar pentru semne nu Îl mai caută. Ei îl caută cu speranța că stomacul le va fi plin din nou. Isus îi confruntă cu acest dureros adevăr: *"Adevărat, adevărat vă spun că mă căutați nu pentru că ați văzut semne, ci pentru că ați mâncat din pâinile acelea și v-ați săturat."* Cât de dramatic este tabloul: lângă tine este Fiul lui Dumnezeu, Sursa și mijlocul Vieții, Cel care va restaura Universul, oglindirea desăvârșită a slavei Tatălui, Cel care poate să îți descopere tainele frumuseții Creatorului și care îți poate da viața veșnică și tu să Îl cauți pentru a-ți umple stomacul din nou. Mă înfioară joshnicia lor, robia lor în vizibil și în nevoile imediate, mă îngrozește cât de meschină este căutarea lor. Sufletul lor este efectiv lipit de țărână și mulțumirea lor este să aibă stomacul plin, atât e suficient pentru ei. Dorul de Dumnezeu pus de Creator în ei este înăbușit de poftă, de nevoia de siguranță materială, de goana după a avea. Cuvintele lor din v.30-31 mă revoltă. Oare, Isus nu făcuse atâtea semne deja, oare nu le dăduse deja pâine ca Moise? Ce urmăresc ei de fapt? Ei încearcă să-L manipuleze pe Isus să le dea din nou pâine. Moise nu le dăduse o singură dată mană, ci 40 de ani! Ei îi spun de fapt lui Isus: noi suntem dispuși să credem că Tu ești proorocul vestit de Moise, dar fă semnele lui! și din semnele lui, ne interesează în special semnul cu mana! Este cutremurător! Ei, într-adevăr Îl căutau cu speranța că le va da pâine din nou. Reacția acestor oameni este un mare prilej de cercetare pentru noi. Cât de mult ne regăsim în ei? Cât de mult recunoaștem în noi aceeași teamă de ziua de mâine și aceeași robie de lucrurile materiale? Care sunt așteptările noastre de la Isus? De ce Îl căutăm? De ce ne rugăm? De ce venim la Biserică?

Înainte de discursul lui Isus mai este o minune. Isus umblă pe apă. Minunea o cunoaștem și din celelalte Evanghelii. Ioan însă insistă pe alte aspecte ale minunii. El insistă pe faptul că după ce Isus a intrat în corabia lor, corabia a sosit îndată la destinație. Ioan este coerent în Evanghelie. Tema pe care o

urmărește el în acest capitol este Isus, Mijlocul vieții. Nu atât Isus, Sursa vieții, cât Isus Mijlocul vieții. Ucenicii au pornit să traverseze marea, începutul a fost bun, dar a venit o furtună și era din ce în ce mai greu să înainteze și să ajungă la mal. Isus ajunge la ei umblând pe mare, și corabia ajunge îndată la destinație. Cu ajutorul lui Isus au reușit să ajungă până la capăt în călătoria lor. Ei au depins de Isus pentru a termina călătoria. Viața de credință este o călătorie, o călătorie a celui ce este străin și călător pe acest pământ. Este asemenea unei călătorii pe mare, dar apar obstacole, furtuni. Oricând ne-am dori să mergem mai departe, și oricât am încerca, obstacolele sunt prea mari. Doar Isus este Cel care ne poate împuternici să ajungem la capăt. Avem nevoie de El ca la început. Isus nu este doar Poarta, dar și Calea. Avem nevoie de El nu doar pentru a fi născuți din nou, ci și în fiecare secundă a umblării noastre pe drumul credinței. Ucenicii, prin Isus, au ajuns la celălalt mal. Câteva ore mai târziu, Isus avea să le spună că doar cel ce îl mănâncă pe El va trăi. Minunea cu umblarea pe apă deci, pregătește și ea înțelegerea discursului ce va urma.

Revenim la discuția dintre Isus și cei care îi sugerau să le dea pâine din nou. Sunt asemănări între această discuție și cea dintre Isus și samariteancă. În ambele situații, Isus vorbește de o nevoie spirituală, mai presus de nevoile biologice, pentru împlinirea căreia este nevoie de o hrană spirituală. În ambele situații, ascultătorii sunt blocați pe nevoile biologice și doresc o hrană vie care să le îplinească definitiv și pentru totdeauna nevoile biologice. Totuși apare și o diferență. Samariteanca își deschide în cele din urmă inima și crede în Isus, dar cei din cap.6 se încăpățânează să rămână robi perspectivei lor înguste și materialiste. Este interesant că ei invocă minunea cu mana, dar chiar și această minune, alături de dovada purtării de grijă a lui Dumnezeu, avea o semnificație spirituală profundă. Iată ce spune Moise poporului în Deut.8:1-3:

*„Să păziți și să împliniți toate poruncile pe care vi le dau astăzi, ca să trăiți, să vă înmulțiți, și să intrați în stăpânirea țării pe care a jurat Domnul că o va da părinților voștri. Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău, în timpul acestor 40 de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui. Astfel, te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame, și te-ai hrănit cu mană, pe care tu n-o cunoșteai și nici părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe că **omul nu trăiește numai cu pâine**, ci cu orice lucru care iese din gura lui Dumnezeu trăiește omul.”*

Este evident că Domnul a vrut să îi învețe că omul are și alte nevoi, și că alături de nevoile biologice există nevoi mai importante, și că alături de viața fizică există și viața spirituală. Mana venea de la Dumnezeu din cer în fiecare zi. Ei trebuiau să respecte anumite reguli în legătură cu mana, de exemplu: nu puteau strânge pentru a doua zi, și nu aveau voie să strângă de ziua Sabatului. Ei trebuiau să învețe dependența zilnică de Domnul. Din gura Domnului ieșeau și Cuvintele Sale și poruncile Sale. Așa le spune Moise: dacă păziți poruncile Domnului veți trăi și nu doar fizic, ci și spiritual. Ei trebuiau să învețe că la fel cum sunt dependenți în fiecare zi de mana ce vine de la Domnul, la fel de dependenți sunt și de Cuvintele și poruncile Sale. Adevărata lor viață, relația lor cu Domnul este condiționată de cunoașterea și păzirea poruncilor divine. În limbajul Vechiului Testament de multe ori există o corespondență între planul fizic și cel spiritual. Auditoriul lui Isus era blocat pe planul fizic. Ei nu au înțeles adevărata lecție a manei. Ei nu s-au întrebat: de ce le-a dat Domnul un aliment nou? De ce l-a dat așa și nu altfel? De ce l-a dat 40 de ani în fiecare zi? De ce nu aveau voie să își facă depozite cu mană? De ce existau porunci clare cu privire la mană? Ce urmarea de fapt Dumnezeu să îi învețe? Nu mîncarea în sine era problema, ci ca inima lor să se alipească de Domnul și poruncile Lui. De aceea le-a dat Domnul mană 40 de ani, ca să îi învețe dependența de El, de cuvintele Sale și poruncile Sale. Asemenea celor din vechime, nici cei din vremea Domnului Isus nu au înțeles lecția.

Dar și mai mult, în Vechiul Testament găsim mai multe pasaje care vorbesc despre nevoia de Dumnezeu pornind de la verbele **a bea** și **a mânca**:

1. *Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule! Sufletul meu **însetează** după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu; când*

mă voi duce și mă voi arăta înaintea Lui? (Ps.42:1-2)

2. *Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! **Îmi însetează sufletul după Tine**, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ sec, uscat și fără apă. Așa Te privesc eu în locașul cel sfânt ca să-ți văd puterea și slava. Fiindcă bunătatea Ta **prețuiește mai mult decât viața**, de aceea buzele mele cântă laudele Tale. Te voi binecuvânta dar toată viața mea și în Numele Tău îmi voi ridica mâinile. **Mi se satură sufletul ca de niște bucate grase și miezoase**, și gura mea Te laudă cu strigăte de bucurie pe buze. (Ps.63:1-5).*
3. **Gustați și vedeți ce bun este Domnul!** (Ps.34:8)
4. *Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost. **Se satură de belșugul casei Tale, și-i adăpi din suvoiul desfătărilor Tale**, Căci la Tine este izvorul vieții; prin Lumina Ta vedem lumina. (Ps.36:7-9)*
5. *Ferice de cel pe care-l alegi Tu, și pe care-l primești înaintea Ta, ca să locuiască în curțile Tale! **Ne vom sătura de binecuvântarea Casei Tale**, de sfințenia Templului Tău. (Ps.65:4)*
6. **Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea!** (Ps.119:103)

Mântuitorul nu folosește un limbaj nou pentru auditoriu, ci un limbaj consacrat din Vechiul Testament. Iar auditoriu cunoștea foarte bine Vechiul Testament. În discuția cu Isus ei îi citează din Vechiul Testament. Este scris: Le-a dat să mănânce pâine din cer. În Exod, mana nu este numită pâine și nici nu apare expresia din cer. Deci de unde citează ei? Ei citează din Ps.78:24-25. Acest lucru dovedește că ei cunoșteau Scriptura. În mod paradoxal, Psalmii reprezintă cartea cu cele mai multe imagini despre nevoia de Dumnezeu în termenii de a mânca și a bea.

Să analizăm cu atenție logica discursului Mântuitorului. Obiecțiile auditoriului pot fi socotite ca borne ce delimitează diferitele părți ale discursului.

a) 6:26-29 Diagnostic și provocare: Eu sunt Pâinea vieții!

Isus diagnostichează boala lor și îi provoacă să lucreze pentru mâncarea nepieritoare. Boala lor, cum am comentat deja, este oglindită în faptul că pun nevoia de pâine mai presus de nevoia de Dumnezeu, că sunt robiți de îngrijorările vieții acesteia, că au sufletul lipit de țărână și nu văd dincolo de vizibil și de materie. Isus îi provoacă să lucreze pentru ce este etern, să fie preocupați de viața veșnică mai mult decât viața biologică.

b) 6:30-40 Clarificare: este vorba de viața veșnică!

Ei au o primă obiecție, să o numim așa, ei se declară dispuși să creadă, dar mai vor semne, adică, să le dea din nou pâine. Moise le dăduse pâine 40 de ani, Isus înmulțise pâinile doar o dată. Dacă dorea să le dovedească că este Acel prooroc ca Moise, El trebuia să le mai dea pâine cel puțin 40 de ani. Moise le dăduse în schimb mai mult decât pâine. Prin Moise li s-a dat Legea, li s-a revelat Dumnezeu prin cele 10 porunci, prin Cort, prin Tora. Erau cuvintele vieții, venite de la Dumnezeu și prin care ei puteau avea viața. În Deut. 18 este singurul pasaj care vorbește despre acel prooroc ca Moise despre care ei știau și pe care L-au identificat cu Isus după minunea cu înmulțirea pâinilor. Iată ce se spune în Deut.18 despre acest prooroc:

„Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc ca mine: să ascuți de el! Astfel, El va răspunde la cererea pe care ai făcut-o Domnului, Dumnezeului tău, la Horeb, în ziua adunării poporului, când ziceai: Să nu mai aud glasul Domnului, Dumnezeului meu, și să nu mai văd acest foc mare ca să nu mor. Atunci Domnul mi-a zis: Ce au zis ei este bine. Le voi ridica din

mijlocul fraților lor un prooroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu. Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune el în numele Meu, Eu îi voi cere socoteală. (Deut. 18:15-19)

Conform profeției Acel prooroc va fi ca Moise, în primul rând, prin minunatele cuvinte de la Dumnezeu pe care li le va spune. Exact acest lucru îl împlinește Isus în Ioan 6: le dăruiește cuvintele vieții de la Tatăl, ei însă sunt blocați pe tema pâinii trecătoare.

Pentru a-i ajuta să se desprindă de tema vieții biologice și să facă saltul la tema vieții spirituale, Isus le vorbește cât se poate de clar în aceste versete că El are în vedere viața veșnică și mântuirea sufletului și nu împlinirea nevoilor biologice ale trupului. Isus folosește expresia "viață veșnică" și de două ori vorbește explicit de învierea din Ziua de Apoi, și de două ori menționează ideea de a crede în El. Isus nu folosește doar metaforele consacrate din Vechiul Testament pe care le-am menționat mai sus, ci și un limbaj direct, explicit despre nevoile spirituale ale omului.

c) 6:41-51 Clarificare: nu puteți veni la Mine, pentru că nu sunteți atrași de Tatăl Meu!

Iudeii cârtesc împotriva cuvintelor lui Isus. Cum dar zice El: Eu m-am pogorât din cer?

Ei nu primesc cuvintele lui Isus. Isus le explică motivul împotrivirii lor: ei nu vin la El pentru că nu sunt atrași de Tatăl. La o citire superficială ne gândim că ar putea fi vorba de predestinare, dar la o încadrare în context a versetului înțelegem că este vorba de altceva: în prooroci este scris: *Toți vor fi învățați de Dumnezeu. Așa că, oricine a ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui, vine la Mine.*

Deci Tatăl atrage la Isus doar pe cei care au primit învățătura Sa revelată în Vechiul Testament. Omul are nevoie de descoperirea din partea Tatălui din ceruri pentru a-L recunoaște pe Fiul (vezi Luca 10:21-22, Matei 17:17). Tatăl a ales să-L descopere pe Fiul doar celor ce s-au smerit și au primit învățătura Lui din Vechiul Testament. În Vechiul Testament era vestit cât se poate de clar că Mesia va avea deopotrivă natura umanității, cât și natură divină. Era, deci, normal ca omul Mesia să fi venit din cer. Ei însă nu primiseră învățătura Tatălui. Tot în Vechiul Testament, prin exemplul cu mana, Tatăl a vrut să îi învețe că omul nu trăiește doar cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura Sa. Pentru a reliefa această lecție, Isus le amintește că cei care au mâncat mană au murit în pustie. O generație întreagă a murit în pustie. Isus nu are în vedere doar moartea fizică, ci în special moartea spirituală a celor ce au murit în pustie. În cartea Numeri aflăm că cei ce au murit, au murit în păcatele lor. Domnul le-a jurat că nu-I va duce în țara promisă din pricina răzvrătirii și necredinței lor. În cele din urmă și cei care aveau să creadă în Isus aveau să îmbrățișeze o moarte fizică. Isus are în vedere viața spirituală: dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta va trăi în veac. Deci părinții lor, deși au mâncat mană în pustie, au murit în păcatele lor și nu au beneficiat de viața veșnică. Ei au mâncat mana dar au refuzat să mănânce mâncarea spirituală pe care o simboliza mana. Dacă ar fi primit cuvintele lui Dumnezeu și le-ar fi împlinit, ar fi avut viața, și în ciuda unei morți fizice relația lor cu Domnul ar fi continuat și după moarte.

Isus vrea să le spună: ce v-ar folosi să vă dau pâine 40 de ani? Uitați-vă la părinții voștri: ei au avut parte de acest dar, însă tot au murit în păcat, despărțiți de adevărata Viață. Eu vreau să vă dau pâinea vieții care împlinește nevoia voastră de Dumnezeu și care vă asigură o relație cu Domnul și după moarte. Dar iudeii nu primiseră învățătura Tatălui cu mana, ei doreau mâncarea fizică și nu erau interesați de mâncarea nepieritoare. De aceea, au fost dezamăgiți de oferta spirituală a lui Isus și au început să cârtească împotriva cuvintelor Sale, gata să-i găsească nod în papură. Ei vroiau pâine! Ce tot le vorbea El de viața veșnică. În ciuda împotrivirii lor, Isus le explică cu răbdare și blândețe oferta Tatălui, și repetă a treia oară că El este Pâinea vieții de care ei au nevoie.

d) 6:52-58 Afirmație șocantă: dacă nu mănâncă cineva trupul Meu și dacă nu bea cineva sângele Meu...

În primul rând este important să clarificăm semnificația acestor cuvinte. În mod cert Isus nu avea în vedere trupul Său fizic. El a afirmat de mai multe ori că este Pâinea vieții. Afirmația este rostită într-un

context al discuției despre mană. Lecția cu mana era că omul nu se hrănește doar cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Acum, ei aveau înaintea lor Cuvântul întrupat, în acest sens trebuiau ei să îl mănânce pe Isus. În v.63, după ce ei cârtesc împotriva acestei afirmații, El le explică cât se poate de clar semnificația ei: Duhul este Acela care dă viața, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață. Deci Isus se referea la cuvintele Sale care oglindeau gloria Tatălui. Ei erau chemați să se înfrupte cu frumusețea Creatorului, să se sature la ospățul cunoașterii lui Dumnezeu. Nici pe departe Isus nu face vreo aluzie la Cina Domnului cum au interpretat mulți teologi acest pasaj. Contextul ne indică foarte clar că Isus se referă la a te înfrupta din Dumnezeu prin cuvintele rostite de Isus. Cu toate acestea, ar putea fi o referire directă la moartea Sa: *și pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care Îl voi da pentru viața lumii.* (v.51), însă nu este în mod cert o referire la moartea Sa. Expresia a da pentru viața lumii ar putea însemna foarte bine faptul că Isus SE dăruiește pe Sine lumii, ca prin El, lumea să poată avea viață. Pâinea pe care le-o va da El, este de fapt El Însuși. Prin cunoașterea Lui, prin alipirea de El, lumea va avea viață. Dacă totuși, ar fi o referire directă la moartea Sa pentru viața lumii, atunci Isus ne-ar sugera că frumusețea Creatorului pe care El o revelează și care potolește foamea după Dumnezeu este oglindită în mod special în jertfa Sa de pe cruce. Analizând cu atenție contextul, înclin să cred că El nu face o aluzie la moartea Sa, ci le spune că El Însuși este Cel care le poate da adevărata viață.

e) 6:60-71 Clarificarea afirmației șocante: Tu ai cuvintele vieții veșnice!

Isus rostește aceste afirmații în chip metaforic. Cei mai mulți din ascultători le interpretează în sens literal și Îl părăsesc. Oare nu știa Isus acest lucru? Oare nu ar fi putut evita folosirea acestei expresii? De ce o folosește în discursul Său?

Isus folosește astfel de expresii șocante pentru a ne demola temnițele gândirii noastre și pentru a ne deschide mintea spre Adevărul pe care Îl înțelegem atât de greu. Fiecare ne formăm anumite sisteme cognitive. De multe ori acestea sunt pline de erori și ne împiedică să înțelegem vorbele Adevărului. Atunci Adevărul vrea să zguduie sistemul nostru de gândire și să ne provoace la o nouă abordare. Auditoriul lui Isus nu conștientiza nevoia lor de Dumnezeu și faptul că Isus, pâinea vieții vroia și le putea împlini această nevoie. Ei erau blocați pe împlinirea nevoilor biologice. Pentru a-i trezi, pentru a-i provoca să gândească dincolo de biologic și să înțeleagă că alături de nevoile biologice au și nevoi spirituale, mult mai importante, Isus le rostește: *„Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică”*. Ei ar fi trebuit să reacționeze astfel: Ce să însemne aceasta? A, nu se referă la trupul Său fizic, pentru că este vorba de viața veșnică și Isus nu ne-ar cere să facem așa ceva. El folosește un limbaj metaforic. Deci la fel cum avem nevoie de apă și pâine ca să supraviețuim fizic, la fel avem nevoie de El ca să supraviețuim d.p.d.v. spiritual. Și Isus nu alege la întâmplare expresiile a bea și a mânca. Auditoriul după cum am văzut era foarte preocupat de a mânca și a bea. El pornește de la preocupările lor din lumea vizibilului pentru a-i ajuta să înțeleagă nevoia lor de Dumnezeu. Petru este dovada vie, că mesajul lui Isus putea fi înțeles: *“(…)la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice.*”(v.68).

Isus știa și faptul că mulți vor interpreta literal și Îl vor părăsi. El nu Se teme de acest lucru, ci mai degrabă parcă îl premeditează. Isus știa că cei ce nu cred sunt rău voitori și caută nod în papură atunci când nu primesc o învățătură după poftele lor. Așteptarea lor era ca Isus să le dea pâine 40 de ani. Isus vrea să le ofere ceva spiritual. Ei sunt dezamăgiți de oferta lui Isus, și se întorc împotriva Lui, gata să-i caute nod în papură. Afirmația șocantă a lui Isus le dă apă la moară și Îl părăsesc. Isus știe că Tatăl Îl va descoperi doar celor ce se smeresc și sunt gata să facă voia lui Dumnezeu și Îl va ascunde celor mândri și „înțelepți”. Pentru Isus, faptul că mulți Îl părăsesc nu este o înfrângere. Este mai degrabă un moment de clarificare: cei care nu credeau În El s-au dat până la urmă de gol. Isus nu este deloc încântat să fie urmat de ucenici care nu cred cu adevărat în El. Isus nu este impresionat de număr și nici nu caută mulțimi sau popularitate. Isus dorește ucenici care să creadă cu adevărat în El. De fapt, câtă încredere putea avea cineva în Isus, dacă el poate să creadă că Isus le cere să-i mănânce trupul fizic și să-i bea sângele fizic? Faptul că ei interpretează literal cuvintele Sale dovedește de fapt ce credeau ei despre Isus.

Este interesant că pasajul se încheie cu aluzia pe care o face Isus despre Iuda. Oare de ce? Iuda a ales să îl urmeze (fizic) în continuare, dar a rămas un drac. El stătea lângă Isus, îi asculta cuvintele, umbla cu Isus, dar nu Se lăsa penetrat de cuvintele lui Isus. El nu Își deschidea inima în fața cuvintelor lui Isus, nu Se lăsa transformat de cuvintele vieții. Acestea nu pătrundeau în El și nu dădeau rod în viața lui. Referirea la Iuda deschide un subiect foarte important: ce înseamnă de fapt să mănânci Pâinea vieții? În Ioan 6 găsim mai multe expresii care par să semnifice de fapt același lucru:

1. *Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată.*
2. *Cine crede în Mine, nu va înseta niciodată.*
3. *Cine crede în Mine, are viața veșnică.*
4. *Dacă mănâncă cineva din Pâinea aceasta, va trăi în veac.*
5. *Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică.*
6. *Cine Mă mănâncă pe Mine va trăi și el prin Mine.*

Observ o progresie în limbaj, apogeul fiind dat de expresia "cine Mă mănâncă pe Mine." A veni la El, a crede în El, a mânca Pâinea pe care o dă El, a mânca trupul Lui și a bea sângele Lui și apoi a-L mânca pe El. Ultima expresie este cea mai directă și surprinde cel mai bine adevărul pe care Isus vroia să-L transmită auditoriului. El pregătește însă acest apogeu cu grijă, astfel încât el să poată fi înțeles corect. În cele din urmă a-L mânca pe Isus înseamnă a veni la El și a crede în El. Avem și o nouă definiție a credinței: a crede în Isus, înseamnă a-L mânca pe Isus. Ciudată definiție! Dar este o definiție a credinței din care avem de învățat așa de mult.